

[Kirsten Jacobsen]

også i pengeverdenen, har været ret stor. Vi har jo her i Folketinget været ude for, at man har måttet lovgive med trekvart års tilbagevirkende kraft for ligesom at klare solvensen. Det måtte man gøre med hensyn til Kreditforeningen Danmark, da den havde bemægtiget sig – hedder det vist på pænt parlamentarisk sprog – lånerens reservefondsandele, og hvis de skulle ud af egenkapitalen, var problemet insolvens.

Men man skal jo også se på, hvordan Finanstilsynet kunne bede om at få de penge ind i kassen, når der var problemer. Jo, det kunne de, fordi der var nogle andre pengetanke, som var fyldt. Det var Lønmodtagernes Dyrtidsfond, og det var ATP-fondens midler. Det er de tvangsinddrevne lønmodtagermidler, lønmodtagernes pensionspenge, og det er jo særligt at tænke på, at almindelige habilitetsregler, som gælder i fondslovens forstand, ikke gælder for de to fonde.

Man kunne spørge sig selv, om det har været meningen, at det har skullet være sådan, at man kunne være lige så inhabil, som man ville. For det viste sig jo, at man, da der skulle tilføres Unibank penge, kunne sidde og følge personerne. De skiftede bare kasket, når de gik fra ATP og over i LD og derfra til bestyrelsesmøde i Unibank. Det var den samme mand, men han havde 3 forskellige kasketter på, og derfor er det ikke så sært, at de kunne sidde og bevilge hinanden de penge.

Et andet problem har nok været, at selv om der selvfølgelig har været disse grænser på 2 pct. for enkeltinvesteringer og 25 pct. for samlede investeringer, forholder det sig sådan, at når man laver det, der hedder strategiske alliancer – og det har de jo været dygtige til i de forskellige pensionskasser – så kan man omgå disse procenter.

I den forbindelse vil jeg gerne have lov til at sige til begge ministre, at når det drejer sig om, hvor sikkert pengene er investeret, skal man lige se på, hvordan investeringerne i KD fandt sted. Det var milliarder af kroner, som LD tilførte KD. Man kan vel ikke tale om sikkerhed, når virksomheden nærmest var insolvent – den var i hvert fald insolvent, hvis den ikke havde fået pengene – og hvor der er tale om en investering, man ikke skal betale renter af, medmindre man har råd, og heller ikke skal betale afdrag af, medmindre man har råd, og hvor man bare kan nedskrive kapitalen, hvis man

slet ikke har råd, og i grunden kan blive ved med det, til den er nul. En sådan investering kan man vel i og for sig ikke kalde nogen sikker investering.

Til slut kommer Finanstilsynets rolle i hele dette spil. Her er det min opfattelse – og den tror jeg deles af mange – at Finanstilsynet har fået for stor magt. Finanstilsynet er blevet en stat i staten, og Finanstilsynet er begyndt at politisere på en fuldstændig uantagelig måde.

Jeg står her med en bog, som hedder »Med jyske øjne«, og hvori Finanstilsynets direktør citeres i bestyrelsesmødereferater fra Jyske Bank for at give udtryk for, at tilsynet også mener, at der skal være en stor bank i Jylland foruden de fire i København. Dernæst henstillede tilsynet til de fire banker, at de holdt sig i ro, så længe århusianerne forhandlede med Jyske Bank.

Det er ikke det, Finanstilsynet er til for, og jeg skal derfor fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»For at sikre optimale vilkår for den finansielle sektor pålægges regeringen

– at sikre klare, præcise regler f.eks. ved at tydeliggøre reglerne om revisoransvar, herunder habilitetsregler,

– at overveje at fremsætte forslag, der giver mulighed for bedre indsigt i Finanstilsynets virksomhed, uden at dette begrænser tilsynets handlekraft.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 43).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i forhandlingerne.

Pia Gjellerup (S):

Igennem de senere år har vi inden for den finansielle sektor været konfronteret med overskrifter og desværre også realiteter om under-skud, kriser, fejl og lovovertrædelser.

Vi har været forskånet for at opleve det, som man har oplevet i mange andre lande, nemlig fallitter og konkurser. Jeg kan forstå, det ærg- rer ordføreren for forespørgerne, men det glæ- der nu mig.